

nedojde) (§ 452 c. ř. s.). Z toho však dále plyne, že i 14denní lhůta odvolací počíná běžeti již od prohlášení rozsudku přítomným stranám (§ 464 odst. 2. c. ř. s.). (Též lhůta rekursní počíná běžeti, byly-li obě strany přítomny prohlášení usnesení, již od tohoto prohlášení, § 521 odst. 2. c. ř. s.) Proto také protokol jednací obsahuj o tom poznámku, byly-li obě strany publikaci rozsudku přítomny (§ 451 č. 4 c. ř. s.).

III. Opravné prostředky:

1. Odvolání proti rozsudku připouští se jen z důvodů zmatečných v § 477 č. 1 až 7 uvedených (§ 501 c. ř. s.). O tom pouč soudce strany přítomné a poučení to pojato budiž i do písemného vyhotovení rozsudku (§ 452 odst. 2. c. ř. s.).

Sporná je však otázka, zda-li možno odporovati rekurseu rozsudku, jímž i o útratách sporu bylo rozhodnuto a proti němuž apelace pro nedostatek náležitostí § 501 c. ř. s. je vyloučena, aspoň co do vyměření útrat? Vzhledem k předpisu § 55 c. ř. s., který připouští rekurs proti vyměření útrat, aniž by současně bylo odporováno rozhodnutí o věci hlavní, a vzhledem dále k předpisu § 517 č. 5 civ. ř. s., který připouští rekurs, když bylo rozhodnuto o útratách usnesením, slušelo by k otázce shora zmíněné kladně odpovědět i rekursu připustiti.

2. Rekurs.

V řízení bagatelním lze podati rekurs jen proti usnesením v § 517 c. ř. s. taxative uvedeným. Případy ty jsou:

a) když bylo usnesením odepřeno zavedení nebo pokračování zákonného řízení o žalobě;

b) bylo-li usnesením rozhodnuto o návrhu na zřízení neb doplnění jistoty pro útraty sporu;

c) byl-li rok usnesením odročen, ač nejsou tu podmínky odročení (sc. podmínky § 134 c. ř. s.), předpokládajíc zároveň, že rok byl odročen na dobu delší 4 neděl (§ 517 č. 3 ve spojení s § 141 c. ř. s.);

d) byl-li usnesením zamítnut návrh na povolení vrácení ku právu předešlému (restituce in intergrum) pro zmeškání roku nebo uplynutí lhůty k podání prostředku opravného;

e) bylo-li rozhodnuto usnesením o útratách sporu (o čemž již byla shora řeč) (§ 517 c. ř. s.).

3. Doložití sluší, že proti rozhodnutím soudu odvolacího je další opravný prostředek naprosto vyloučen. Vyloučeno je tudíž jak dovolání (revise) tak i stížnost (rekurs) k nejvyššímu soudu (§§ 502, 517 odst. 2. c. ř. s.).

IV. Protokol jednací. O tom viz § 451 c. ř. s. a čl. Protokoly soudní.

Řízení celní.

I. Řízení celní zahrnuje veškeré povinnosti a jednání, jež vztahují se na došlé i vyšlé zboží. Celní řízení začíná se podáním ohlášení zboží (deklarace celní), bez kterého celní řízení vůbec není možno; řízení to jest pokládati za ukončené po vyhotoveném potvrzení (celní boleta) a ukončení celního řízení a zaplacení celního poplatku (§§ 98 a 99 cel. a mon. ř.). Vydav toto potvrzení, dovoluje celní úřad, aby zboží podrobené celnímu řízení odneseno bylo z úředního skladiště nebo městiště a dopraveno bylo na místo určení.

Potvrzení o skončeném řízení celním a o zapraveném celním poplatku vydává se, podáno-li ohlášení zboží (celní deklarace) písemně, na jednom exempláři tohoto ohlášení i slove a to dle určení zboží listem ohlašovacím, listem průvodním, záznamným listem ohlašovacím atd. Děje-li se celní řízení na základě ústního ohlášení, vydává se potvrzení na zvláštním tiskopisu (celní kvitance, záznamný list).

II. J e d n á n í ú ř e d n í.

Ohlášení zboží (celní deklaraci) podané za účelem celního řízení převezme celní úřad a zkoumá je v tom směru, je-li způsobilým k přijetí; po té přikročí k celnímu úřednímu vyšetřování (ohledání) zásilky zboží, kteréž vyšetřování jest dvojího druhu a to vnější a vnitřní.

1. V n ě j š í v y š e t ř o v á n í koná se u všelikého zboží bez rozdílu určení jeho, i zahrnuje spočtení balíků, nádob a kusů, srovnání jejich značek i čísel se značkami a čísly na deklaraci, vyšetření vnějšího stavu balíkův i nádob a zvláště, hodí-li se k přiložení úřední závěrky, nebo je-li tato neporušena, a zkoušení, jakého prostředku dopravního se užívá.

2. V n i t ř n í m v y š e t ř o v á n í m vyhledá se množství, druh a jakost zboží podléhajícího celnímu řízení. (Po ceně úřad nepátrá, ježto vybírání celních poplatků děje se dle množství a nikoli již podle ceny.) Dováží-li se zboží, nakládá se jím dílem dle hrubé váhy (brutto, sporco), dílem dle váhy čisté (netto), vyváží-li se nebo prováží-li se zboží, vždy dle váhy hrubé. Když jest skončeno ohledání zboží, založí se ohledací nález a zúčtují a vyberou se, je-li ustanoveno zboží k vývoznímu vyclení, celní poplatky, zásilka zapíše se do přijímacího rejstříku (viz čl. »Rejstříky celní«) a deklarujícím doručí se potvrzení (ohlašovací list, celní kvitance) o ukončeném celním řízení.

III. C l o v y m ě ř u j e s e v Rakousko-Uhersku dle celní sazby (tarifu), která nyní působí, platíc od 1. února 1892; u každého čísla celního tarifu udána jest míra vyclení; vyměřování cla podle hodnoty zboží jest v Rakousko-Uhersku zrušeno a přihlíží se k hodnotě zboží jediné při výměře celních pokut (viz Tresty celní). Jakožto měřítko při vyměřování platí váha (100 kg.), počet kusů (1 kus) a při lodích únosnost jejich dle tun (1000 kg.). Cla dovozní a vývozní vybírají se, čítaje v ně i vážné, pečetné i listovné, ve zlatě a to v druzích mincí a podle hodnoty, jak obé oznámí finanční ministerstvo, nebo též ve stříbře s nádavkem ve stříbře, jenž měsíčně napřed bývá oznamován; všecky ostatní vedlejší poplatky (nájemné ze skladiště t. zv. poplatek za šňůry atd.) vybírány jsou v bankovní valutě; vážné čítá se 5 kr. za 100 kg. tím způsobem, že se ku množství váhy do 50 kg. nehledí; váha 50 kg. a vyšší bere se za 100 kg; činí-li úhrnná váha zásilky méně než 50 kg., zapraviti jest 3 kr. vážného; pečetné obnáší 2 kr. za každou přiloženou olověnou a krejcar za každou přiloženou voskovou pečeť; listovné po 10 kr. vybírá se za exemplář průvodního listu straně vydaný o cizozemském nevycleném zboží.

IV. C e l n í z a ř í z e n í v ů č i c e s t u j í c í m s e v z o r k y.

Nyní lze cestující se vzorky z těchto států pojeti do záznamního řízení: z Egypta, Belgie, Německa, Francie, Velké Britanie, Italie, Švédska a Norvéžska, Španělska, Srbska, Rumunska a Švýcarska (vým. min. fin. ze dne 31. prosince 1888, č. 36230). Cestující se vzorky mají se vykázati legitimacním listem živnostenským vyhotoveným dle určitého formuláře a pojmu

se v záznamní řízení po složení celní jistoty a zjištění totožnosti svých vzorků příslušnými úřady celními.

V. Dle čl. X. bod 4. celního zákona ku všeobecné celní sazbě jest dovoleno, aby zboží tuzemského původu, které bylo posláno k prodeji do ciziny a při němž neužilo se t. zv. trhového řízení a které pro nepředvídané překážky neprodané zpět se vrací, prosto jsouc cla puštěno bylo, prokáže-li se továrními známkami na zboží připevněnými a jakostí zboží samého a přiloženými pomůckami (obchodními knihami, fakturami atd.), že jest toto zboží skutečně výrobkem tuzemským, t. j. rakousko-uherským; jednotlivé hlavní úřady celní jsou zmocněny, aby nakládaly s vracejícím se zbožím jako cla prostým, jinak jest udělení povolení k tomu až do výše cla 500 zl. vyhrazeno finančním zemským úřadům, u vyšších obnosů jen finančnímu ministerstvu.

VI. Řízení prováděné za účelem rozhodnutí o vyměření celních poplatků.

V těch případech, kde osoba clem povinná v odpor běže nařízení celního úřadu, jež má vliv na výměru celního poplatku, tedy obzvláště zařazení zboží do určitého sazbového čísla, nakládání se zbožím dle všeobecného nebo smluvního tarifu, vyměření tary a pod., aneb odvolá-li zboží k dovozu deklarované, zvěděvší, že nález celního úřadu odchyľuje se od jeho ohlášení, budiž o této sporné věci celním úřadem sepsán protokol, v němž strana svým spolupodpisem vezme na vědomost, že může proti nálezu celního úřadu ve 30 dnech podati rekurs; úřad celní předloží na to rekursní spis ve 3 dnech po podání finančnímu ministerstvu prostřednictvím zemského finančního ředitelství. Opomene-li strana podati celnímu úřadu rekurs, jež jest finančnímu ministerstvu předložiti, ve 30 dnech po sepsání protokolu, nechť dovolá se onen úřad celní ve 3 dnech po vypršení této lhůty z moci úřední vyššího rozhodnutí, předlože protokol ministeriu financí prostředkem zemského ředitelství finančního. K relaci celního úřadu budtež, pokud možná a pokud jest to přiměřeno, vždy vzorky úřadem i stranou identifikované přiloženy. Duplikáty těchto vzorků vydají se i straně na její žádost.

Řízení daňové

I. Pojem a význam.

Hospodářství státní udržuje se v nutném a pravidelném chodu nákladem všech občanů — daněmi; důležitým požadavkem jest, aby při milionech poplatnictva šetřeno bylo zásady všeobecnosti a rovnoměrnosti zdanění tak, aby postihovaly daně sice každého občana, avšak dle určité, individuální jeho zdatnosti. Rovněž přihlížeti se musí k různým zdrojům této poplatnické zdatnosti a k poměrnému vyrovnání osobního přetížení berního u téže osoby (arg. § 54 zák. ze dne 25. října 1896 č. 220 ř. z. o přímých daních osobních). Jest přirozeno, že daně může stát vybíratí jen dle určitých zásad a šetře různých ohledů; jeť k tomu zajisté obapolné činnosti státních orgánů a poplatnictva samého, pokud se týká, určitých opatření a zařízení potřebí, aby se státu zaručily pro určité období pravidelné a nutné příjmy v potřebném obnosu. A právě ve vzpomenué součinnosti úřadů i poplatnictva a v souboru dotčených opatření spočívá základ řízení daňového. Jednotného řízení daňového není; jiný jest postup při ukládání a vybírání daně příjmové, výdělkové, důchodové i daně domovní, rozdílné úřady pověřeny jsou pravomocí v záležitostech